

Sınıf

Nisan - Mayıs 2015

Sayı: 3

1 Mayıs'a giderken

Artık dur demenin zamanı! Gençlik halk isyanında özgürlük mücadelesi için sokaklara döküldü. Barikatlarda savaştı yürekleriyle. Düzenin vahşetiyle karşılaştı, kanlı ağzını gördü. Polis şiddeti kimimizi bu savaşta katletti! Gençlik olarak bu hükümeti ve bu düzeni korkuttuk, ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik! Nihai bir kurtuluş istiyorsak biz gençliğin sınıf mücadelesine atılma zamanı gelmiştir. Yerimiz işçi sınıfının yanı olmalıdır! Çünkü bu bozuk düzeni en derinlerinden sarsacak ve yok edecek tek güç işçi sınıfıdır! Emekçilerle safları sıklaştıralım, kıvılcımı işçi sınıfının öncülüğünde devrim ateşine dönüştürelim!

facebook.com/siniftan

sinifagel@gmail.com

Sınıf

İki aylık
politik lise dergisi

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs:

Öğrenci emekçi omuz omuza mücadeleye!	3
İşte gerçek marjinaller!	4
1 Mayıs işçi bayramının doğuşu	5

Okullardan:

Mektuplar	6-7
-----------	-----

Politika:

Balık baştan kokar!	8
Sansür uzun, hayat kısa!	9
Türkiye’de 8 Mart eylemleri	10
Tacize, tecavüze, erkek şiddetine karşı öz savunma örgütlenmeleri!	11
Newroz coşkuyla kutlandı!	12
Ağrı’da Başkanlık Sistemi provokasyonu!	13

Devrimci bakış:

Ölü mü denir şimdi onlara?	14 - 15
İbo’nun kararlılığı ve iradesi yaşıyor!	16 - 17

Kültür - Sanat:

Kitap tanıtımı: Tohum	17
Film tanıtımı: Al میدان - Meydan	18 - 19

Öğrenci emekçi omuza omuza mücadeleye!

Bizler kimiz? Bizler her gün sabahtan akşama kadar o sıralarda oturan öğrencileriz! Bizler Halk İsyanı'nda barikatların en ön saflarında mücadele etmiş öğrencileriz! Biz kim olduğumuzun farkında olmalıyız. Kim olduğumuzu bilmeliyiz, **kimin yanında mücadele etmeliyiz** onun farkına varmalıyız. Bu bozuk düzenin her geçen gün biraz daha topalladığını bilmeliyiz!

Bu düzenin gittikçe vahşileştiğini, doyumsuzluğunu, daha da fazlasını istediğini görüyoruz. Her geçen gün bu düzenin içinde yok olma riskimiz o kadar çoğalıyor. Yok sayılıyor tek tipleştiriliyor hadi bunları bırakın aç kalıyoruz, barınacak yerimiz elimizden alınıyor barınamıyoruz, yani kısacası yaşayamıyoruz!

Her gün sabah yok olan yaşamların güncellenmiş listesi ile uyanıyoruz. Katledilen işçiler, kadınlar ve tüm ezilen kesimler... İş kazaları altında yüzlerce binlerce işçi hayatını kaybetti ve kaybetmeye devam ediyor. Ölüm-lerin çoğunun nedeni ise şirketlerin kar hırsı olduğu, apaçık önümüzdedir. Bu ölümlerden en acı olanlarından biri ise dersane parasını biriktirmek için Van (Wan) dan gelen Erdoğan Polat'ın halatın kopması sonucu daha 19 yaşında yaşamını yitirmesi... Bu kirli, adi, bozuk düzen devam ettikçe her geçen gün başka Erdoğan Polatlar'lar ölecektir!

Gelgelelim her geçen gün taşeronlaşma artıyor! Her yerde emek gücü sömürsü! Bize bu düzeni dayatanlara başkaldırdığımızda yiyoruz gazı copu! İşçilerin örgütlenip mücadele etmesine "milli güvenlik" yasakları geliyor. Sendikalaşan işçileri patronlar kapı önüne koyuyor. Zatı şahane devletimiz de bu saldırıda görevini çok başa-

rılı şekilde gerçekleştiriyor!

Kadınlara yaşam hakkı tanınmıyor. Emek gücü sömürsünden tutun da cinayetlere kadar en ağır bedelleri onlar ödüyor. Düşük ücrete çalışıp iş yerlerinde tacize mobbinge uğruyor! Boşanmak isteyen kadınlar yahut boşanmış kadınlar her an ölüm tehlikesiyle karşı karşıyalar.

Daha ne kadar topallayabilir bu düzen daha ne kadar vahşileşebilir. Bu bozuk saatin yelkovanının artık ileriye gitmeyeceğini biliyoruz!

Kürtler faşistlerin saldırısı altında. Puşi takıyor, tehdit ediliyor. Hatta Ramazan Fırat gibi, evinde ev arkadaşları tarafından öldürülüyor!

Öğrenciler olarak her geçen günümüz kararıyor. İşsizlik kontrol edilemeyecek şekilde çoğalmış durumda. Eğitim ticarete dökülmüş fırsat eşitsizliği kol geziyor. Eğitim sistemimiz tamamen ezberci, gerici ve nitelik bakımından sıfır durumda. Yüksek ücretli barınma, ulaşım masrafları öğrencilerin belini bükmüş durumda.

Artık dur demenin zamanı! Gençlik halk isyanında özgürlük mücadelesi için sokaklara döküldü. Barikatlarda savaştı yürekleriyle. Düzenin vahşetiyle karşılaştı, kanlı ağzını gördü. Polis şiddeti kimimizi bu savaşta katletti! Gençlik olarak bu hükümeti ve bu düzeni korkuttuk, ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik! Nihai bir kurtuluş istiyorsak biz gençliğin sınıf mücadelesine atılma zamanı gelmiştir. Yerimiz işçi sınıfının yanı olmalıdır! Çünkü bu bozuk düzeni en derinlerinden sarsacak ve yok edecek tek güç işçi sınıfıdır! Emekçilerle safları sıklaştıralım, kıvılcımı işçi sınıfının öncülüğünde devrim ateşine dönüştürelim!

İşte gerçek marjinaller!

2012 yılında son kez Taksim Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs gösterilerinin ardından sonraki sene yani 2013 senesinde Taksim Meydanı'nda yapılan çalışmalar sebebiyle gösterilere izin verilmemiş, 1 Mayıs için sokağa çıkan insanlara polis TOMA'sıyla, gazıyla, akrebiyle saldırmıştı. 1 Mayıs'tan sonra Türkiye, 30 gün sonra başlayacak isyanın basamaklarını yavaş yavaş çıkmaya başlamış, mayıs ayı içinde Taksim'de, İstiklal Caddesi'nde yapılmak istenen tüm eylemlere polis saldırmış ve 1 Mayıs'tan Gezi'nin adeta bir halk isyanına dönüştüğü gün olan 31 Mayıs tarihleri arasında sokağa çıkanlar hakkında "marjinaler" tespiti yapılmıştı sık sık! Gazetelerde, televizyonlarda hükümet yanlısı kim varsa marjinaler diye saldırıyordu en demokratik hakkını kullanarak sokağa çıkanlara. Ve o gün, 31 Mayıs'ı 1 Haziran'a bağlayan gece, tüm Türkiye marjinalerin - çapulcuların öfkesiyle tanıştı!

2013 1 Mayıs'ından sonra www.gercekgazetesi.net sitesinde yayınlanan ve son derece önemli tespitler içeren yazıyı burada yayınlıyoruz.

1 Mayıs'ta bir kez daha işçi ve emekçiler üzerinde estirilen polis terörüyle marjinal grup demagojisi el ele yürüdü.

Marjinal kelimesinin sözlük anlamı aykırı, pek az, önemsizdir. Dolayısıyla, devletin ve medyanın yapmak istediği 1 Mayıs gösterilerine katılanları toplumdaki yalıtılmaya çalışmaktır. Peki 1 Mayıs'a katılanların gerçeği, marjinal tanımlamasına uyuyor mu? Onca korkutma ve sindirme çabalarına rağmen 1 Mayıs'ta on binlerce insan (polis terörü dolayısıyla toplanamasa da) sokaklara akmıştır. Kimdir bunlar?

Taşımacılık, metal, haberleşme, inşaat, banka, sigorta, deri, yol, kamu, tekstil, gıda, kimya, sivil havacılık işçileri, öğretmenler, üniversite öğretim üyeleri, asistanlar, doktorlar, temizlik işçileri, film

seti çalışanları, mühendisler, mimarlar, öğrenciler, ev kadınları ve bu sıra uzar gider. Bir de marjinal grup edebiyatı var. Sosyalistlerden bahsediliyor. Oysa sosyalistler de kortejlerini Marslılardan oluşturmadı.

En az sendikalar kadar kıvılcık bayraklarıyla işçiler, emekçiler ve gençler 1 Mayıs için sokaklara aktı. 1 Mayıs'ta direnenler ezilmeye ve baskıya karşı en önde duranlar, en örgütlü olanlardı. Onlar toplumun %99'unu oluşturan işçi ve emekçilere aykırı olan değil onların haklarını ve çıkarlarını temsil edenlerdi.

1 Mayıs'ta her şeye rağmen alanlara çıkan on binler ve tüm ülkede yüreği onlarla birlikte atan milyonlar mı aykırı, pek az, önemsizdir? İşçilerin, emekçilerin ve çocuklarının polis şiddetine karşı ellerine taş, sapan almaları onları marjinal yapar mı? Canına kastedilirken kendini korumak insan doğasına mı aykırı?

Esas marjinaler milyonlarca işçi ve emekçiyi sömürerek hüküm ve sefa süren patronlardır. Bunlardan en zengin on kişisini Koçlar, Şahenkler, Ülkerler, Doğanlar ve benzerleri oluşturuyor. Birinci Ferit Şahenk'in serveti 3 milyar 600 milyon onuncusu Erman Ilıcak'ın ise 2,5 milyar dolar. Bu rakamlarla 773 lira asgari ücretle çalışan 5 milyon 150 bin işçiyi karşılaştırmak yeter.

Esas marjinal olanlar bu saydığımız ensesi kalınlardır. İşçi, emekçi gazı, suyu, copu göze alır inadına sokağa çıkar ama bunlar hakir gördükleri halkın arasına inip dolaşmaya bile cesaret edemezler. VIP olmayan hiçbir yerden geçmezler. Yemek yedikleri yerlerin kapısından girmeyi bırakın semtinden bile geçemezsiniz. 1 yıl fabrikaya uğramasalar hiç birşey aksamaz. Yüz yıl yüzlerini görmesek kimse aramaz. Kelimenin tam anlamıyla toplumun ezici çoğunluğuna aykırıdırlar, pek azdırlar ve banka hesapları olmadan zerre kadar önem taşımazlar.

1 Mayıs işçi bayramının doğuşu

1880'li yıllarda ABD'li sınıf kardeşlerimiz kendilerine dayatılan 14 saatlik ve bazen daha da uzun olan çalışma saatlerine karşı **"sekiz saat çalışma, sekiz saat dinlenme, sekiz saat canımız ne isterse"** sloganı ile mücadeleye başladılar. İşçiler iki yıl öncesinden 1 Mayıs 1886'yı bir milat olarak verip, o tarihten itibaren sekiz saatten fazla çalışmayacaklarını duyurdular. 1 Mayıs 1886'da gerçekleştirilen kitlesel grevin ardından işçiler sekiz saat çalışma hakkını kazandılar. Ama bunu eylemde üzerlerine yağdırılan kurşunlara, bazı işçi önderlerinin idam edilmesine rağmen geri adım atmayarak kazandılar. İşçi önderlerinden Albert Persons, özür dileme şartıyla affedileceğinin söylenmesi üzerine, mahkeme heyetinin karşısında tarihe geçecek sözlerini söyledi: "Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam canı olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım." İşte o zamanlardan beri 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanıyor.

1 Mayıs'ın tarihi bu topraklarda da neredeyse dünyada olduğu kadar eski. İlk kez Osmanlı döneminde Üsküp ve Selanik'te 1909'da kutlanmış. İşçiler bayramlarını Türkü, Yunanı, Bulgarı, Yahudisi bir arada kutluyorlardı. Cumhuriyetin ilanından sonra ise Kemalist burjuvazi tarafından 1924 1 Mayıs'ı yasak-

landı. Sınıf mücadelesinin en canlı olduğu 1970'li yıllara kadar yasal olarak kutlanamadı. 1976 yılında DİSK'in öncülüğünde tekrar kitlesel bir şekilde kutlanmaya başlanan 1 Mayıs, 1977 yılında kitlenin üzerine açılan ateş sonucu 34 kişinin yaşamını yitirdiği gün oldu. Sonraki yıllarda işçi sınıfına ve emekçilere yasaklanan Taksim için 2007 yılından itibaren verilen mücadele sonucu Taksim, 2010 yılında yeniden 1 Mayıs meydanı haline geldi.*

Biz emekçiler tarihte de bugün de görüyoruz ki; ne zaman baş kaldırsak, hak istesek yok edilmeye çalışıldık. Bizler biliyoruz ki; düşmanlaştırmaya çalıştıkları halklar, mücadele alanlarında el ele olacaklar. Bizler biliyoruz ki, şahlanışımız yüreğini titretiyor burjuvazinin. Bu uğurda kaç önder yitirdik, yerine kaç önder doğurduk. **Eriyeceksin burjuvazi, sıkılan yumruklarımızda son nefesini vereceksin!**

Bir alüminyum işçisi

**1 Mayıs, Taksim'de en son 2012 yılında kutlandı. Hükümet çeşitli geçersiz gerekçeler göstererek 1 Mayıs alanını, Taksim'i, işçilere emekçilere tekrar yasakladı.*

Bu yazı gerçekgazetesi.net sitesinden alınmıştır.

Mektuplar

Ekmek yoksa iş de yok!

Bu dayanışma sınıf dayanışmasıdır. Yaklaşık 4 haftadır süren Bakırköy Belediyesi işçilerinin grevi kazanana kadar devam edecek. Grev çadırına olan ilgi, kitlesel destek her geçen gün artmakta. Halayların türkülerin olduğu grev çadırı dostluk ve yoldaşlığı simgeliyor. Bugün eğer direnmezsek ekmek

ve emek hakkımızı iyice elimizden alacaklar. İşçilerin talepleri açık ;

1. Toplu iş sözleşmeleri imzalsın.
2. İşten çıkartılan işçiler geri alınsın.
3. Mobbingler ve sendika değiştirme baskılarına son verilsin.

Bu istekler yerine gelene kadar işçi abilerimiz ve ablalarımıza destek vermeye onların sesine ses olmaya Bakırköy'e akın edeceğiz. Direne direne direnişten zafere!

Bakırköy'de okuyan bir lise öğrencisi

15.04.2015

Toplumda görülen sınıf çelişkileri

Bazı insanlar restoranda yemek yiyemez, bazı insanların da masasında yemek olmaz işte tam anlamıyla böyle bir şeydir geçim sıkıntısı. Biri oğluna Mercedes alamaz yerine Audi alır, diğeri

oğluna gofret alamaz içinde ukde kalır... Zengin iş adamının lüks bir restoranda valeyeye verdiği 300-400 dolar bahşişle bir ay geçinir bazıları. Geçinme derdinde olanların olmazsa olmazıdır geçim sıkıntısı ve bu duyguyu hiç yaşamamışsanız eğer, yatağa yattığında ufak bedenini eski bir battaniyeden başka koruyacak kalkanı olmayan çocukların tatlarını bilmediği yemekleri tabaklarınızda artık olarak çöpe atarsınız...

İstanbul'da okuyan bir Sağlık Meslek Lisesi öğrencisi

Staj çilesi!

İzmit'te Sağlık Meslek Lisesi'nde okuyorum. 12. sınıf öğrencisiyim. Staj ücretlerimizi her ayın 15'inde alıyoruz. Yani aslında öyle olması gerekiyor. Bazen maaşımızı alabilmek için 2 ay beklediğimiz oluyor. Hem ucuz iş gücü sağlıyor hem gerekenin çok altında bir ücret belirleniyor hem de çok büyük gecikme oluyor. Bizim mesleğimiz için ucuz iş gücü pek geçerli olmasa da endüstri meslek lisesi öğrencileri bu durumu birebir yaşıyorlar. Okul zamanı stajyerler işe başladığı için işçi çıkarıp ucuz iş gücü sağlayan fabrikalar mevcut ve sağlık merkezleri mevcut.

İzmit'te okuyan bir meslek liseli

Başkaldırmayı öğrenen bir nesil

Başından sonuna kadar sahiplendiğimiz, bu ülkenin uzun zamandan bu yana yaşadığı en şerefli hadise: Gezi direnişi!

Önce basit bir ağaç kıyımı gibiydi. AKP'nin her zamanki rezilliği. Önce onlar geldi, ertesi gün yüzler, binler derken; bir anda dünyanın dört bir yanından "direngeziparkı" dedi insanlar. Gezi Parkı senelerdir uyuyan halkı uyandırdı. Ne yiyip ne içileceğini söyleyen bir hükümete karşı ilk direnişin sembolü oldu. Ülkenin genci, çocuğu, yaşlısı; yedikleri gazlara, sopalara, coplara, TOMA'lara karşı koyarak çoğu zaman da karşılık vererek yıllardır süregelen apolitik tavrını korkusunu bir kenara attı. Başkaldırdı.

O zaman bir kez daha gördük devletin, polisin

şiddetini. Yaralandık, bazı arkadaşlarımızı en güzel yaşında kaybettik. Bu noktada deneyimlerimiz doğrultusunda hepimizin polis şiddeti hakkında yazacağı, anlatacağı şeyler oldu.

Polis şiddeti, o kafasındaki kask mıdır nedir onu takip tanınmayacağını (hoş tanınsa dahi bir şey değişmeyecek) bilerek insanlıktan çıkmışçasına eyleme katılanlara orantısız güç kullandıkları, ve bunu kendilerine hak gördükleri şiddet. 12-13 yaşındaki çocuğa, yaşlıya, sokaktan geçen her şeyden habersiz sokak hayvanlarına reva görülen şiddet!

Söyleyin bana. Hangi aklın yarasında, hangi kitabın emrinde(!), hangi insanın vicdanında yazar bu yaşadıklarımız?

Adana'dan bir liseli

YGS'de en doğru şık: Sınıf mücadelesi

YGS sonuçları açıklandı, pek çoğumuza beklediğimiz çok altında puanlar geldi. Geçen yıllardaki gibi barajı geçmeyen çok fazla insan oldu. Aynı zamanda ÖSYM'nin de açıkladığı gibi bu sınav, yaptıkları en zor sınavlardandı. Hatta sınava giren öğretmenler 2015 YGS'yi öğrencilerin çözebileceğinden zor buldular. Üniversite hayallerimiz, planlarımız üniversite sınavının bu ilk aşamasına bağlı olduğu için moralimiz bozuldu, üzüldük.

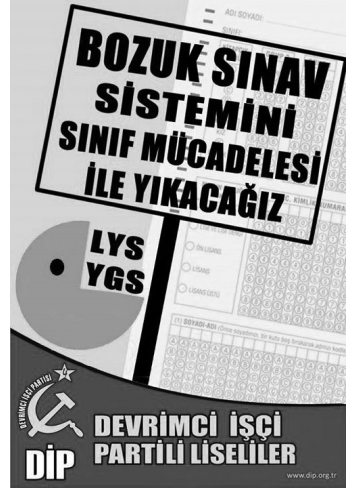
Ama sadece üzülmekle kalmadık; öfkelenedik. Emeğimizin emanetimizdir diyenler senelerce dershanelerde, etüt merkezlerinde harcadığımız emeği yok saydılar, önümüze daha önce girdiğimiz deneme sınavlarından çok farklı bir sınav koydular. Dershaneye, etüt merkezlerine gidemeyen arkadaşlarımız için durum çok daha kötü. Tepkimizden korktukları için de bize "Çanakkale zaferiyle ilgilenmemizi" söylediler. Bizi kolayca yatıştırabilecekleri çocuklar sanıyorlar, ama biz öfkelenmekte haklı olduğumuzu biliyoruz!

Dershaneye gidebilmek için inşaatlarda çalışanlarımız,

o inşaatlarda ölenlerimiz oldu. Stresten ilaç kullananlar, psikolojik yardım alanlar oldu. Sonuçlar açıklanınca binlerce öğrenci ağladı, sinir krizi geçirenler oldu. Hepsi ne için? Zaten hepimizin hakkı olan eğitimi hangimizin alacağına karar veren bir sınav için!

Parasız, sınavsız eğitim alabilmek bizim hakkımız ve o hakkımızı alacağız. Dershaneye gidemeyen emekçi çocukların alamadıkları eğitim hakkını almak için işçinin emekçinin mücadelesine omuz vereceğiz! Devletin, sınavların, eğitim sisteminin bize sunduğu beşi de geleceksizliğe çıkan şıkları reddediyoruz, bizim seçeneğimiz sınıf mücadelesi! Yılgın değiliz, hüznümüze gömülüp oturmuyoruz da. Bu sınav sistemi bize bir gelecek sunmuyorsa biz de geleceğimizi kendi ellerimizle kurmasını biliriz!

İstanbul'dan bir liseli

“Özel” okul

Günümüzde ticarethanelerden farksız bir hal alan özel okullar, eğitim hayatının başından beri, özellikle burslu öğrencilere uyguladığı dayatmalarla, biz öğrencilerin hayat ve gelecekleri ile oynuyor. Dernek, kişi veya vakıf okulu olması farketmeksizin, benim de okuduğum okul gibi vakıf okullarında kurumsallık öğrencinin üzerine her açıdan daha fazla biniyor ve adeta patron yetiştirmek üzere tasarlanmış ekonomi, işletme gibi dersler aracılığı ile empoze edilen bilgiler karşısında öğrenciler kafa karışıklığı ile karşı karşıya kalıyor. Okulun, tamamen çeşitli bağlantılar ile yurtdışı-na öğrenci gönderme konsepti üzerine kurulması,

Türkiye’de okumayı tercih eden öğrencilere sunduğu eğitimin yetersiz kalmasına, dolayısıyla bu öğrencilerin okuldan bulamadıklarını -şimdilerde kapanmayla yüzleşen- dershane sıralarında bulmasına neden oluyor. Yurtdışına gidecek öğrencilere uygulanan özel program, bu öğrencilerin gözleri kapalı bir biçimde, tamamen yurt dışı standartlarına alışarak eğitimini sürdürmesini sağlıyor. Ancak bu sistem, öğrenci modelleri arasında büyük ayrılmaları da beraberinde getiriyor. Ardı sıra gelen problemlere; kantin ve yemekhane ücretleri, burslu öğrencilere uygulanan çifte standart ve tehditleri de ekleyebiliriz.

Koç Lisesi'nde okuyan bir öğrenci

Balık baştan kokar!

Bir tür türedi Türkiye’de. Devamlı sağa sola “had bildiriyor”, onu bunu azarlıyor, önüne gelene her konuda ders veriyor. Hoyratlık, kabalık, saldırganlık sıradanlaştı. Bu tipin asıl kendisi sınır bilmezlikte (yani had bilmezlikte) sınır tanımıyor. Ağzından çıkanı kulağı duymuyor.

Sen kim oluyorsun Yalova Valisi, bir öğretmene, bir eğitim emekçisine öğrencilerinin önünde çıkışmayı kendine bir yetki sayıyorsun? Hangi yasada “vali şu şu durumlarda kendisine bağlı çalışan memurları azarlar, tahkir eder, aşağılar, mahcup eder” yazıyor? Kimden öğrendin bunları? Hangi üniversitenin hangi “kamu yönetimi” bölümü sana böyle davranabileceğini söyledi?

Vilayete bağlı Milli Eğitim Müdürlüğü’nün uhdesinde görev yapmakta olan eğitim emekçisi Halil Serkan Öz’e valinin yaptıklarını Eğitim-Sen Şube Başkanı Cevat Güneş, şöyle özetliyor: “Fen Lisesi’nde geçen Perşembe günü yaptığı ziyarette, kılık ve kıyafetinden dolayı öğretmen Halil Serkan Öz’e sınıf içerisinde, ‘Bu saç sakal ne? Sen ne biçim öğretmensin? İnsanlar dışarıda görseler dilenci zannedip para verirler’ diyerek hakaret edip, sınıftan kovdu!”

Halil Serkan Öz, olaydan kısa süre sonra öğretmenin onuru için yapılan yürüyüşte kalp krizinden hayatını yitirince şaşkına dönüyorsun. Önce demeç vermiyorsun, ama verince yine kendini tutamıyorsun. Şöyle diyorsun:

“Olayın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçtikten sonra, merhum öğretmenimizin sendikaların zorla-

ması ve yönlendirmesi ile katıldığı protesto yürüyüşünde rahatsızlanarak hayatını kaybetmesi hepimizi derinden etkiledi. Merhum öğretmenimizin protesto yürüyüşüne gönüllü olarak katılmak istemediğini, bu eylem öncesinde çok zorlandığını ve yıpratıldığını biliyoruz.”

Bu ne pişkinliktir? Bir de üste çıkmaya çalışıyorsun! Bir genç öğretmenin onuru ile oynamışsın, hayatını altüst etmişsin, sağlığını sarsmışsın, bu onun ölümüne kadar gitmiş, şimdi bir de ona sahip çıkan sendikayı suçluyorsun!

Aslında her şey gün gibi ortada. Balık baştan kokar. Bir ülkede cumhurbaşkanı, başbakan bakanlar, hatta Mehmet Metiner veya Şamil Tayyar gibi milletvekilleri sabah akşam sokak kavgası yapar gibi konuşursa, onların valisi de onlar gibi konuşur. Adana Valisi ise “gavat” der. Eskişehir Valisi ise gazeteciye “yerin altında yatmak da var” diye tehdit savurur. Yalova Valisi ise öğretmene “dilenci” der. Hem öğretmene hem dilenciye hakaret eder!

Vali Halil Serkan Öz’e daha sonra öğretmenler toplantısında “öğretmenlerin her davranışının öğrenciler tarafından örnek alındığını ve herkesin kendine dikkat etmesi gerektiğini” söylemiş. Tecrübeden biliyor! Kendisi de o her kimse birini izlemiş ve örnek almış! O kadar açık!

Günleriniz sayılı. Suyunuz kaynıyor. Bu iktidar yapısı yıkıldığında onun kirli işini yapmakta olan valilerin de kimseye hakaret edecek yetkisi kalmayacak. O iktidarla birlikte çökecekler!

Sansür uzun, hayat kısa!

Yönetmenliğini Çayan Demirel ve Ertuğrul Mavioğlu'nun yaptığı Bakur (Kuzey) isimli belgesel film, 34. İstanbul Film Festivali kapsamında 12 Nisan'da yapılması planlanan ilk gösteriminden hemen önce, Kültür ve Turizm Bakanlığı Sinema Genel Müdürlüğü'nün müdahalesi ve festivalin düzenleyicisi İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın (İKSV) da kabulüyle sansürlendi. Bahane ise, filmin kayıt tescil belgesi olmamasıydı.

En son Altın Portakal Film Festivali'nde de benzer bir durum yaşanmış, Reyhan Tuvi'nin yönettiği "Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek" isimli belgesel, kimi karelerde yansıyan afişler, cumhurbaşkanına hakaret içeren sözler ve bazı küfürler gerekçesiyle sansürlenmişti. Reyhan Tuvi, festival yönetiminin "sakıncalı" bulunduğu kısımları çıkarmayı önce kabul etmiş, ama daha sonra değişiklikleri de yaptığı halde festival yönetiminin baskıcı tutumunu boykot ederek filmini çekmişti. Maalesef, o dönem, sinemacılardan fazlaca bir destek görmemişti.

Bakur (Kuzey) filminin yasaklanmasından sonra ise bambaşka bir süreç yaşandı. Yaklaşık 100 sinemacı, yazar, eleştirmen, çeşitli sinema dergileri, sinema kuruluşları ve dernekler bir araya gelerek, ortak bir metin yayınlayıp Bakanlığın ve İKSV'nin bu tutumunu protesto ettiler. Daha sonra, festivalde gösterilecek 22 filmin yönetmen ve yapımcıları filmlerini festivalden çektiklerini açıkladılar. Bununla da yetinmeyip, gösterim saatlerinde sinema salonlarına giderek, seyircilere durumu açıkladılar ve onların da desteğini kazandılar.

Festival yönetiminin konuya dair yaptığı ilk açıklama baskıyı ve sansürü onaylamak anlamına gelse de, Festival Direktörü Azize Tan ve Ulusal Jüri Başkanı Zeki Demirkubuz'un dün gerçekleştirdiği ikinci açıklamayla, Altın Lale Uluslararası Yarışması'nda yer alan film gösterimlerinin devam edeceği, ancak Ulusal ve Uluslararası Altın Lale ve Ulusal Belgesel Yarışmaları ile festivalin kapanış töreninin iptal edildiğini duyurmaları mücadele ve dayanışmanın ne kadar değerli olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Her ne kadar bağımsız filmleri desteklemek gibi bir amacı olsa da birçok büyük şirketin desteğiyle gerçekleştirilen organizasyonda, hem piyasa koşullarına hem de devletin baskılarına karşı cesur bir tutum sergileyen festival yönetiminin tutumu takdire şayandı.

Bütün bunlardan sonra, Kültür Bakanlığı bir açıklama yayınlarak yaptığı müdahaleyi savundu. Söz konusu açıklamada, festival yönetimine kayıt tescil belgesi ile ilgili uyarı metninin festival tarihinden çok önce gönderildiği, dolayısıyla iddia edildiği gibi bir sansür uygulamasının olmadığı, sorumluluğun İKSV'de olduğu vurgulanıyordu. Buraya kadar her şey normal. Ama yazının devamında gelen; "...haberlerde 'PKK belgeseli' nitel-

mesinin kullanılmasının işaret ettiği gibi ortada terör örgütü propagandasının söz konusu olması, hiçbir şekilde temel demokratik değerlerle ve düşünce özgürlüğünün evrensel kriterleriyle bağdaşmayan bir durumdur." şeklindeki cümle, bakanlığın asıl niyetini ifşa etmektedir. Biz temel demokratik değerler ve düşünce özgürlüğünün evrensel kriterlerini savunuruz ama iş PKK'ye, yani Kürt halkına gelince değişir(!) Filmin gösterim saatinde, sinema salonuna kontrol amaçlı polis ekipleri gönderiliriz ama sansürü sizden öğrenecek değiliz(!)

Olayların arka planına bakmakta fayda var. Festivalle katılan ve kayıt tescil belgesi olmayan başka filmler sorunsuzca gösterilirken sadece Bakur (Kuzey) filmi sansürleniyor! Çünkü bu belgeselde yönetmenler, PKK gerillalarının dağdaki yaşamını anlatarak büyük bir suç işliyor(!) Ve ne tesadüftür ki, sansür kararı, TSK'nın Ağrı'nın Diyadin ilçesindeki bahar şenliklerine operasyon düzenlemesinden hemen bir gün sonra veriliyor!

Biz diyelim burjuva medyasında, siz anlayın penguin medyasında yayınlanmayan görüntüleri, gerek DİHA gerekse de İMC Tv gibi yayın kuruluşlarının yayınlaması sayesinde gerçekler açıklığa kavuştu. Ağrı'daki operasyonun ardından, bölgede bulunan HDP'liler, çatışma sırasında kendilerine de ateş açan yaralı Türk askerlerinin yardımına koşmuşlardı. Türk askerlerinin ölümüne gönderilmesi ve Kürt halkının kanının dökülmesinin ardında, HDP'nin oylarının artması, Erdoğan'ın başkanlık koltuğunun tehlikeye girmesi ve AKP'nin oylarının düşmesi vardı.

Hipokrat'ın söylediği, yazının başlığına da konu olan özdeyişin aslı şöyledir: "Sanat uzun, hayat kısa, fırsat kaçıcı, deneyim tehlikeli, karar zor."

Altın Portakal'da fırsatı kaçıran sinemacılar ve aydınlar bu defa deneyimin tehlikelerinden yılmadılar. Zor da olsa doğru kararı verip mücadele ve dayanışmayla kazandılar. Film gösterimleri için bilet alan seyirciler de dahil toplumun büyük kesiminin de desteğiyle önemli bir fırsatı değerlendirdiler. Aynen Kürt halkının kendi acı deneyimlerinden yararlanarak Ağrı'daki hükümet provokasyonuna karşı dayanışma ile mücadele ettiği gibi.

AKP'nin ekonomik, siyasi, toplumsal ve kültürel baskıları şiddetini artırırken böyle mücadele ve dayanışma örnekleri çok kıymetlidir. Kültür-sanat etkinliklerinin AKP'ye biat etmeden de yapılabileceğini, gösteri mutlaka devam etmeli safsatalarına düşmeden kitlelere ulaşılabileceğini göstermiştir. Sanat, sponsorlardan ve sermayenin temsilcisi hükümetlerden bağımsızlaştıkça işçiler, emekçiler ve yoksullar için de kolaylıkla ulaşılabilir olacak, dolayısıyla da festivallerin sürekliliği gerçekten anlam kazanacaktır!

Türkiye'de 8 Mart eylemleri

Antalya

Antalyalı kadınlar 8 Mart için Antalya Kadın Platformu'nun çağrısıyla Aydın Kanza Parkı'nda toplandı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Devrimci İşçi Partili Kadınlar'ın "Şiddet, Taciz, Tecavüz ve Cınayetlere karşı emekçi kadınlar en öne" yazılı pankart ile yürüdüğü kortejde sıklıkla "Ya-

şasın 8 Mart, Yaşasın Mücadelemiz", "Görünmeyen emek sesini yükselt", "Eşit iş, eşit ücret, her iş yerine bir kreş" sloganları atıldı.

Antalya Kadın Platformunun tüm bileşenleri alana ulaştığında basın açıklaması Kürtçe ve Türkçe olmak üzere okundu. Basın açıklaması Devrimci Turizm İşçileri Sendikası üyesi kadın bir turizm işçisi tarafından okundu.

Ankara

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Ankara'da da kadınlar alanlardaydı. Kurtuluş Parkı, itfaiye önünde toplanan kitle Kolej boyunca yürüdü.

Eyleme katılım oldukça yoğundu. Yürüyüş, sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde sürdü. Sürekli dinamik halde yürüyen kadınlar sık sık "Kadın, yaşam, özgürlük!" "Erkek vuruyor devlet koruyor!"

sloganlarını attı. Geçtiğimiz günlerde vahşice katledilen Özgecan da anıldı. Kitle Ziya Gökalp caddesine kurulan kürsü önüne geldiğinde Kürtçe ve Türkçe olmak üzere Ankara Kadın Platformunun basın açıklaması okundu. Açıklamanın ardından halaylarla eylem sona erdi.

Devrimci İşçi Partili Kadınlar da "Erkek egemen sisteme karşı emekçi kadınlar en öne!" şiarıyla taleplerinin yazılı olduğu dövizlerle alanlardaydı.

Çorlu

Aralarında Devrimci İşçi Partili Kadınlar'ın da olduğu Kadın Emekçi Platformu "Cinsiyet Eşitsizliğimizi, Kapitalist Erkeği, Gericî Tahakkümlerinizi, Kadın Emeginin Gaspını, Erkek Egemen Zihniyeti, Fitratımızı Değiştirebiliriz" şiarıyla Çorlu Heykel Meydanı'nda bir araya geldi.

Devrimci İşçi Partili Kadınlar adına konuşma

yapan Sevda Alyakut, 8 Mart'ın "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak anılmasının önemine dikkat kadınları örgütlü mücadele olarak iş yerlerimizde, sokaklarda, evlerde, yaşadığımız hiçbir yerde rahat değilsek bu biraz da birlikte hareket etmemiz sonucudur. Haydi erkek egemen sistemi yok etmek için kendi öz savunma birliklerimizi kurmaya, haydi emekçi kadınlar en öne, haydi tüm kadınların kurtuluşu için hep beraber mücadeleye! Kadın olmak suç değil, onurdur!" diyerek kadınları örgütlü mücadeleyle alanları boş bırakmamaya çağırdı. Kendisi de bir fabrikada işçi olan Sevda Alyakut, konuşmasında Maltepe Üniversitesi Hastanesi'nde işten çıkarılan işçileri de unutmadı. "Maltepe İşçileri de unutulmazdır" sloganları arasında Maltepe işçisi bir kadın arkadaşımızın mesajını Çorlu kadınları ile paylaştı.

İstanbul

Kadınlar 8 Mart'ta Kadıköy'de Özgecan'ın ve öldürülen diğer kadınların katili erkek egemen kapitalist sistemden hesap sormak için alanlardaydı. Soğuk havaya rağmen kadınların öfkesi sıcaktı, çünkü Özgecan'dan sonra da bir sürü kadın öldürülmüş, bir sürü kadın şiddet görmüştü.

Kadınlar, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kutlama günü değil, mücadele günü olduğunu gösterdiler. Kadın cın-

yetlerinin, şiddetin, tacizin ve tecavüzün münferit olaylar olmadığını erkek şiddeti olduğunu meydanlarda haykırdılar.

Orak çekiç ve binlerce kadınla beraber mitinge katılan Devrimci İşçi Partili Kadınlar devletin sağlamadığı korumayı kadınların kendilerinin sağlayacağı öz savunma örgütlerinin çağrısını yaptı, "Kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı emekçi kadınlar en öne" pankartı ile emekçi kadınların sesini meydanlara taşıdı.

Tacize, tecavüze, erkek şiddetine karşı öz savunma örgütlenmeleri!

8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilmesinin tarihi 100 yılı aşkın bir süreye dayanıyor. Bu tarihi yaratan oy hakkı, eşit işe eşit ücret, doğum izni, insanca çalışma koşulları ve 10 saatlik işgünü gibi talepler için verilen mücadeleler ise çok daha eski.

Erkek egemen kapitalist sistem, kadınları farklı biçimlerde ezme, baskı ve tahakküm altına almaya devam ettiği için mücadele de sürüyor. Son dönemde sadece basına yansıyan rakamlara göre 165 kadın, en yakınlarındaki erkekler; eşleri, babaları, kardeşleri, sevgilileri ya da akrabaları tarafından öldürüldü. İlk sırada ise eşleri geliyor! 210 kadın uğradıkları fiziksel şiddet sonucu yaralandı. 150 kadın tecavüze, yine 150'ye yakın kadın da tacize uğradı. Bunlar sadece kayıtlara geçen vakalar.

Kadına yönelik şiddetin bu kadar yaygın olması, erkeklerin hep benzer gerekçeleri öne sürmeleri, bazı durumlarda şiddetin meşru bir araç olarak görülerek kullanıldığını, olayların münferit değil sistematik olduğunu gösteriyor. Üstelik öldürülen kadınlardan 24'ü şikâyetle bulunmuş, koruma talep etmiş ve tedbir kararı çıkarttırmış. Yani devlet, sistematik bir şekilde devam eden kadına yönelik şiddeti engelleyici ciddi yaptırımlar getirmediği gibi, kadınları koruyamadı da. Şubat ayının başında onaylanan Denetimli Serbestlik Yasası ile de kadınları yaralama, tehdit ve hakaret gibi suçlarla cezaevinde bulunan çok sayıda erkek, serbest kalmış oldu.

Denetimli Serbestlik uygulamasının kendisi ayrı bir tartışma ama kadına yönelik şiddetin tekrarlayan niteliği göz önüne alındığında, bu tür suçları işleyenlere özel tedbirler alınması gerektiği, **farklı infaz kuralları uygulanması gerektiği açık**. Kadınların maruz kaldığı baskı, şiddet ve ayrımcılık, AKP dönemi ile birlikte başlamadı. Kadınların ezil-

mesinin asıl müsebbibinin yani erkek egemenliğinin kökleri çok daha uzun bir tarihe sahip. Ancak AKP, bugün kendi muhafazakar yaşam biçimini tüm topluma dayatan, kadınlara yönelik işlenen suçların en sivri uçta yer alan kışkırtıcısı konumunda. Neredeyse unutmamıza fırsat vermeden, hergün kadınları aşağılayan, bedenleri ve yaşamları üzerinde tahakküm kurmaya çalışan başka bir çıkış yapıyor. Kendimizi savunmak için kadın dayanışmasını yükseltmenin zamanı geldi. **Yani kadınların şiddete karşı kendi savunmalarını kendilerinin sağlayacağı, caydırıcı bir güç oluşturacağı öz savunma örgütlenmeleri kurmanın zamanı!**

Öz savunma örgütlenmeleri tacizin, tecavüzün, şiddetin, kadın cinayetlerinin yaşandığı her yerde kadınların bedenlerini ve yaşamlarını savunmayı hedeflemelidir. Yani sadece sokakta değil evde, işte, okulda, her yerde kadınlara yönelik saldırılara müdahale edebilecek mekanizmalar kurulmalıdır. Bu öz savunma örgütlenmelerin kurulmasında en geniş güç birliğinin sağlanması için sendikalar ve meslek örgütleri ilk adımı atarak kadın örgütleri ile birlikte siyasi partileri, kurumları ve bu perspektifi benimseyecek başka odakları bir araya getirebilir.

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri artarken, bugün ihtiyacımız olan bizim de mücadelemizi farklı yöntem ve araçlarla büyütme olmalıdır. **Öz savunma örgütlenmeleri kurmak** da bu ihtiyacı karşılayacak en somut yöntemlerden birisi olarak karşımızda duruyor. Öz savunma örgütlenmeleri kadınların yönetimi altında hareket etmeli, ama gönüllü olarak destek vermek isteyen erkekleri dışlamamalıdır. Böyle bir yaklaşım, sadece öz savunmanın saflarını genişletmekle kalmayacak, toplumda kadına saldırı ve şiddetin meşruluğunun ortadan kalkması için erkeklerin de eğitimine katkıda bulunacaktır.

Newroz coşkuyla kutlandı!

Newroz kutlu olsun! Hemen belirtelim, Newroz'u Türkiye'de 3 farklı kutup kutlamıştır. Newroz bayramında yüzbinler Diyarbakır'da bir araya geliyor. Kürt halkı barış ve özgürlük taleplerini haykırıyor. Aynı anda MHP Ankara'da kongre yapıyor, Nevruz adı altında Ergenekon'dan çıkışı kutluyor, AKP ise İstanbul'da bir spor salonunda alternatif Nevruz kutlaması gerçekleştiriyor.

AKP'nin ve MHP'nin bu topraklarda işçi düşmanlığından tutun, özgürlüğü için sokaklara çıkan Kürt halkına uyguladığı baskı ve şiddet konularında da bir çok ortak noktası var. Son dönemde AKP "çözüm süreci" adı altında Kürt hareketini tasfiye etmek istese de işler pek istediği gibi gitmemektedir. Ancak AKP'nin iç ve dış politikada savaş vadettiği çok açıktır. MHP'ye gelince, bu faşist hareket bu konu bağlamında katliamcı gelenek olmasının dışında uyguladığı katliamlar sadece Kürtlere yönelik değildir. Maraş'ta, Çorum'da katledilen Alevilerin katilleridir bunlar. Türkiye'de

solun ve işçi hareketinin yükseldiği 1960 ile 1980 yılları arasında sola ve işçi hareketine defalarca saldırılar düzenlemiş, birçok insanı katletmiştir. Bu iki katliamcı partinin de kutladığı bayram Türkiye haklarına ne barış ne de çözüm getirir.

Ancak ötekinde **umut** vardır. Çünkü Kürt halkı, Newroz bayramını tarihsel olarak bir başkaldırıya, isyana, serhildana (ayaklanmaya) dayandırmaktadır.

Bu coğrafyada sınıf ve halk düşmanlarına karşı birleşmenin çağrısıdır bu. Bizler de Gezi'den sonra sokaklara çıkmış, özgürlük taleplerimizi haykırılmışsak bugün bu iki isyan gücünü bizleri ezenlere karşı birleştirmemiz gerekmektedir. **Türk halkının isyanıyla, Kürt halkının serhildanıyla işçilerin ve emekçilerin grevlerini birleştirme günüdür bizim için Newroz.** Newroz piroz be! (Newroz kutlu olsun!)

İSYAN, GREV, SERHİLDAN

Ağrı'da Başkanlık Sistemi provokasyonu

Ağrı'nın Diyadin ilçesinde çıkan çatışmada 1 PKK'li hayatını kaybetti. Çatışmayı engellemek üzere çatışma bölgesine gidip canlı kalkan olmak isteyen halktan HDP Diyadin eski ilçe başkanı Cezmi Budak da asker tarafından açılan ateş sonucunda öldürüldü. Bu çatışma ne bir karakolda ne de sınır boyunda gerçekleşti, olanlar HDP'nin düzenlediği bahar şenlikleri ve fidan dikme etkinliği sırasında oldu.

Denebilir ki neden asker bir bahar şenliğine bir fidan dikme etkinliğine saldırsın? Genelkurmay'dan yapılan açıklamaya göre bölgeye askerler Bahar Şenliği adı altında örgüt propagandası yapılacağı, vatandaşlara örgütün desteklediği adaylara oy vermeleri için baskı uygulanacağı bilgisi üzerine sevk edilmiş. TSK bir seçim faaliyetine jandarma timleriyle, helikopterlerle operasyon yaptığını kabul ediyor. Bölgede PKK militanları da var. Bunların silahla baskı yaptıklarını iddia ediyor. Bu söylem AKP'nin bölgede eriyen oylarına dair sunduğu bahanenin TSK tarafından da benimsendiğini gösteriyor. Oysa Kürt halkıdır ki yıllarca her türlü jandarma, polis baskısına karşı HEP'e, DEP'e, HADEP'e, DEHAP'a, DTP'ye, BDP'ye ve bugün de HDP'ye oy vermektedir. Ağrı'da da silahlarla baskı yapanın devlet olduğu

çatışmayı engellemek üzere bölgeye giden silahsız bir HDP'linin Cezmi Budak'ın katledilmesinden bellidir.

AKP ve Başkanlık koltuğu hırsıyla yanıp tutuşan Erdoğan, iktidar emellerine ulaşmak için kan dökmekten çekinmeyeceğini bir kez daha göstermiştir. Nitekim çatışmanın olduğu esnada Sakarya'da miting yapan Erdoğan, adeta dökülen kanı bir seçim propagandası için fırsata dönüştürmüştür. Karşısında HDP'nin sağduyusunu ve barışa sahip çıkışını görüyoruz. Demirtaş tüm samimiyetiyle "silahla oy toplayan kim varsa Allah bin belasını versin" diyerek feryat etmektedir.

Erdoğan'ın Başkanlık için gözünü karartmasına karşı HDP'ye oy verecek olsun ya da olmasın tüm işçi ve emekçiler Demirtaş'ın ve Kürt halkının duyarlılığını paylaşmalıdır.

Ağrı olayı çok ciddi bir gelişmedir. İktidar temellerinin kemirilmekte olduğunu sezen AKP'nin ve Erdoğan'ın telaşının ürünü olarak görülmelidir. Tehlikeli bir yola girmekte olduğumuza dair bir göstergedir. Bu önemi ile ele alınmalıdır.

Ölü mü denir şimdi onlara?

**“Acıya kurşun işlemez artık
Ölüm bile bu acıyı cellat bilmiştir”**

Üç devrimci.

“Devrimci” kelimesinin özü itibariyle hiçbir güzel sıfat gerektirmediğini bizlere gösteren üç genç.

Deniz, Hüseyin, Yusuf.

İlmek ilmek örerken insanın insana kulluğunu bitirmenin yolunu; canlarını, kavgaları ile müzakere dahi ettirmediler.

Üç devrimci.

Son istekleri birbirlerine sarılıp hasret gidermek olan üç yoldaş.

Aynı ışın kaynağı üç mum.

Üçü de bizlere bir şeyler anlatmak istedi. Ama ne?

Biri İstanbul Üniversitesi, diğer ikisi ODTÜ öğrencisi olan bu üç genci birleştiren, dünyayı sorgulama arzularıydı. Fakat sorgulamanın yetmediğini, aslolan şeyin dünyayı değiştirmek olduğunu anladılar ve dikenlerle, çamurlarla, tuzaklarla dolu bu yola düşerken bir an bile tereddüt etmediler.

Üç devrimci.

Üçü de bizlere bir şeyler anlatmak istedi. Ama ne?

Sıklıkla yumruklarıyla üniversite işgallerinde, sokaklarda, Dolmabahçe’de 6. Filo önünde, Amerikan üslerinde, köylülerin toprak; işçilerin fabrika işgallerinde;

sömürüyü, açlığı, işçiye emekçiye kene gibi yapışan sermayeyi, “vatan” diye dayatılan polis coplarını, Amerikan bombalarını, tırnaklarını ağaların; def etmek için, her daim hazır bulundu onlar.

Üniversite okumanın başlı başına bir başarı sayıldığı koşullarda, ülkenin en prestijli üniversitelerinde okuyordu üçü de.

Oysa ne işçilere emekçilere zulüm hükmü verip köşeyi dönen bir hakim olma fikri Deniz’in kafasından ne de halka en acımasız emirlerle saldıran bir vali olmak Hüseyin ve Yusuf’un kafasından bir an olsun geçmedi.

Onlar, dünya devriminin bu topraklardaki ayak sesleriydi ve genç yaşlarında Filistin Kurtuluş Örgütü kamplarına giderken, uğruna mücadele edecek ve bir şeyleri değiştirecek halkların, işçilerin, emekçilerin yalnız ülkelerinde yaşamadığını bilecek kadar enternasyonalistlerdi.

Üç devrimci.

Üçü de bizlere bir şeyler anlatmak istedi. Ama ne?

Kavgalarında ortaya koyabilecekleri belki tek varlıkları olan canlarını verirken idam sehvasında bu üç genç; idamlarını sigara içip keyfe gelerek izleyenler, daha sonrasında Deniz’in 52 dakika can çekiştiğini yazdılar gazetelerde. Çünkü görmediler. Can çekiştiğini sandıkları Deniz, o 52 dakika boyu önce Karadeniz’de öldürülen Mustafa Suphi oldu.

Rusya’da çara dünyayı dar eden proleter oldu Deniz önce, Bolivya’da katledilen Che oldu. Almaya’da sopalarla dövülerek katledilen Rosa oldu sonra. Kızıldere’de devrimci dayanışma için gözünü kırpmadan ölüme giden Mahir oldu, Diyarbakır zindanında işkenceyle öldürülen Kaypakkaya, bedenini ateşe vermekten çekinmeyen Mazlum oldu.

Ve nihayet, Ethem oldu Deniz. Ali oldu, Medeni oldu. 15’inde 16 kilogramken yiten Berkin oldu.

İdam emrini verenlerin, yetinmeyip izleyenlerin göremedikleri buydu. Üç devrimcinin bedenleri yaşamaz hale gelince fikirleri de yaşamaz zannedenlerin göremediği, onların dünyanın her yerinde farklı vücutlarla fakat aynı isimle var olduğuydu: “devrimci”ydi onlar.

Üç devrimci.

Üçü de bizlere bir şeyler anlatmak istedi, yitecek canları pahasına.

Proleterleşmeyi anlattılar bize.

Biliyorlardı yokluğun, evde kaynamayan tencerenin anlamını. Küçük yaşta anneannesinin maaşını mahalledeki çocuklara pay eden Deniz; idam edilecekken son isteği sorulduğunda çıplak ayaklarını gösterip “babama lastik ayakkabısı vardı deyin, üzülmesin.” diyen Hüseyin, ağırbaşlı haliyle çocukken dahi abisinden büyük zannedilen Yusuf’tu onlar. Halktanlardı. Bilirlerdi işçi emekçiyle konuşmasını, gülmesini.

Okudukları kitapları, pratiklerini çelikleştirmek için kullandılar çok çok; entelektüel gevezeliklere vakitleri olmayacak kadar “devrimci”ydi onlar.

Militanlaşmayı anlattılar bize.

Mücadele hayatlarının parçası değil, hayatları mücadelenin bir parçasıydı. Kavgaları uğruna yapılmasını gerekli gördükleri şeyi yaparken, bedeli büyümedi gözlerinde. Anadan, paradan puldan, yârdan ve nihayetinde candan geçtiler.

Enternasyonalizmi anlattılar bize.

Genç yaşta, siyonizme karşı özgürlük mücadelesi veren Filistin gerillalarının yanında eğitim aldılar. Bugün, Kürt ve Türk halklarının mücadelesini ayırıştırmak için Deniz Gezmiş’i salt “Türk devrimcisi, Atatürk gençliğinin önderi” olarak lanse etmeye çalışanlara inat, “Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği, bağımsızlık mücadelesi!” oldu Deniz’in son sözleri.

Tam 48 yıl önce, baharın gelişini engelleyebileceğini zannedenler üç çiçek kopardı topraktan. Fakat, ne büyük yanılığ! Koparırlarken çiçeklerden toprağa serpilen tohumları görmediler.

Peki ne bu tohumların payına düşen? Bize düşen ne? Türkülerle, şiirlerle hüznülenip karalar bağlamak mı? Yılda bir bu üç devrimci şahsında sloganlar atıp evlerimize çekilmek mi?

Odalarımıza posterlerini asmak mı?

Bir şairi yaşatmak için şiirlerini okuyabiliriz,

Bir müzisyeni yaşatmak için bestelediği parçaları dinleyebiliriz,

Ve hatta bir ressamı yaşatmak için resimleriyle geçtiğimiz her yeri donatabiliriz.

Ancak devrimcileri yaşatmak biraz daha farklıdır.

Devrimcileri yaşatmanın yolu, onlar olmaktır.

Her sabah uyandıığımızda yeni baştan **Denizleşmektir** onları yaşatmanın yolu. Sokakta yürürken, okulda ders dinlerken, fabrikada ter dökerken; etrafı onların gözüyle görebilmektir.

Yürümek; yolunda pusuya yattıklarımızı, arkadan çelme attıklarımızı bilerek yürümektir! Omuz omuza verip büyümek, büyümek; yüreğimizi yumruklarımızın içine koyup, her meydanı, her direniş çadırını, işgal edilmiş her üniversiteyi; her fabrikayı doldurmak; barikatlara siper olmaktır Deniz olmak, Hüseyin olmak, Yusuf olmak!

Karanlık, engebeli yolların er ya da geç; bizimle ya da bizden sonra; aydınlığa ulaşacağından emin olmaktır!

Çünkü Deniz olup yaşamak bir direnme olmuştur artık zulme,

düşmana inat acıyı saran, umudu kuşatan bir yumru vardır boğazımızda, kuru öksürüklerle gitmeyen.

Görmüyor musunuz, her yerde onlar!

İşte direniş çadırında işçilerle konuşuyor Deniz, işte üniversiteyi faşistlere dar ediyor Yusuf ve işte barikatın en önünde sarsılmadan duruyor Hüseyin!

Öyleyse bize düşen, onların o yiğit yüreklerini alıp göğsümüzün ta ortasına yerleştirmek.

Bize düşen;

Sömürsüz bir dünya kurulana dek

Denizleşmek

Denizleşmek

Denizleşmek!

**“Acıya kurşun işlemez artık
Biz yaşamayı zulümsüz sevdik”**

İbo'nun kararlılığı ve iradesi yaşıyor!

18 Mayıs 1973'te devrim için çarpan bir yürek durdu Diyarbakır zindanlarında. Yetmiş iki gün sürdü işkencecilerin İbrahim Kaypakkaya'nın bedenini alt etmeleri. Ama alt edebildikleri sadece bedeniydi, onun iradesi takvimler 42. kez 18 Mayıs'ı gösterirken hala yaşıyor.

Hayatının merkezine mücadeleyi koymaktan hiç çekinmeyen öğrenci liderlerinden biri olarak hep hatırlanacak İbrahim Kaypakkaya. Ne işkenceciler, ne onun adını karalamaya çalışanlar onu unutturamadılar. O 6. Filo eylemlerinden, Çapa'da FKF'nin kurulmasına öncülük etmeye kadar kuşağının mücadelelerine katılmaktan geri durmadı. 24 yaşında katledildiğinde arkasında beş bin sayfaya yakın teorik yazı bırakmıştı. Dersim sürgününde Çorum'a göç ettirilmiş bir ailenin çocuğuydu.

Türkiye'de reformist parlamentocu solun ufuk-suzluğuna karşı burjuva düzenine keskin biçimde meydan okuyan çıkışın Denizler ve Mahirlerle birlikte sembol isimlerinden oldu. Maoculuğu benimsemişti. Kemalizmi çok sert bir şekilde eleştirdi ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını taviz vermeden savundu. Bu yaklaşımlarla Doğu Perinçek'in önderliğini yaptığı hareketten koptu. Belki de bu fikirleri yüzünden ölümünden yıllar sonra, onun yaşadığı dönemi anlatan "Hatırla Sevgili" gibi diziler onu hatırlamadılar.

Benimsediği Maocu çizgi dolayısıyla kapitalizmin hakim olduğu Türkiye'yi yanlış biçimde yarı feodal olarak niteledi ve gerillacılığı savundu. Savunduğu çizginin hakkını verdi, bu çizgiyi kararlılıkla uygulamaya koydu ama kapitalist ilişkilerin hakim olduğu bir ülke olan Türkiye'de gerillacılığın stratejik bir başarı olanağı yoktu. Ama su götürmez bir gerçek şudur ki; İbrahim Kaypakkaya kendisinden çok farklı fikirleri savunanların bile saygı duyacağı bir devrimcidir.

Dağlarda yoldaşı Ali Haydar'ın katledilmesinden sonra, 24 Ocak günü Dersim'de kendisi de yaralı yakalandıktan sonra buzlu sulara yürütüldü, ayakları dondu. İşte böyle başladı onun iradesine karşı açılan savaş. Ama işkenceciler kaybettiler o savaşı. Aylarca direndi İbrahim, bedeni paramparça edilirken ağzından tek bir yoldaşının bile yeri çıkmadı. İşkencecilerin onun ağzından alabildiği tek laf işte şu oldu:

"Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım."

Mücadelesine aklıyla, bedeniyle ve ruhuyla bağlı olduğunu hiç inkar etmeyecek, işkencecilerin yüzüne hiç tereddüt etmeden devrimci olduğunu söyleyebilecek kadar cesurdu o. Vücudu artık direnemeyip hayatını kaybedene kadar çözülmeyecek, hiçbir sırrını söylemeyecek kadar da iradeli ve dirençliydi. Anadolu topraklarının ondan önce şahit olduğu direnişleri yaşattı hücrelerinde ve onun ölümünden sonra da onun gibi ser verip sır vermeyen devrimciler onu yaşatmaya devam ettiler.

Onun böyle acımasızca katledilmesi burjuvazinin devrim karşısında nasıl tir tir titrediğini de gösterir. Parçalara ayrılmış bedenini babasına teslim edip,

intihar etti demeleri de bu korkudandır. Onu öldürdüklerinin bilinmesini istemediler çünkü hesabının sorulmasından korktular. Onun mezarından bile korkup, mezarının olduğu köye yeni karakol dikip polisler getirdiler, mezarını ziyaret edenleri fişlediler. İbrahim'in hayal ettiği eşit, sömürsüz dünyayı yaratmak için mücadele eden, farklı yollarda yürüseler de yürüdükleri yolda onu örnek alanlardan hala korkuyorlar!

İşte bu yüzden bizler de İbrahim Kaypakkaya'yı asla unutmayacağız; o devrimcinin nasıl bir cesaretle aylarca işkenceye direndiğini, burjuvazinin

zindanlarından kurtulabilseydi mücadelesine aynı kararlılıkla devam edeceğini asla unutmayacağız. **İbrahim Kaypakkaya'nın kararlılığını kendimize örnek alacağız. Marksizmin ışığında işçi sınıfının öncülüğünde devrim yolundaki yürüyüşümüzde Denizler ve Mahirler gibi İbrahimler de esin kaynağımız olacaklar.** Ne biz 18 Mayıs'ı unutacağız, ne de işkenceci katillere unutturacağız! Yoksul bir köylü ailenin çocuğu olan İbrahim'in hesabını soracağımız günün gelmesi için, uğruna mücadele ettiği toplumu kurmak için, onun iradesi ve kararlılığıyla yürüyecek, devrimci Marksizmi kılavuz edinecek ve proleter mücadelenin birer neferi olacağız!

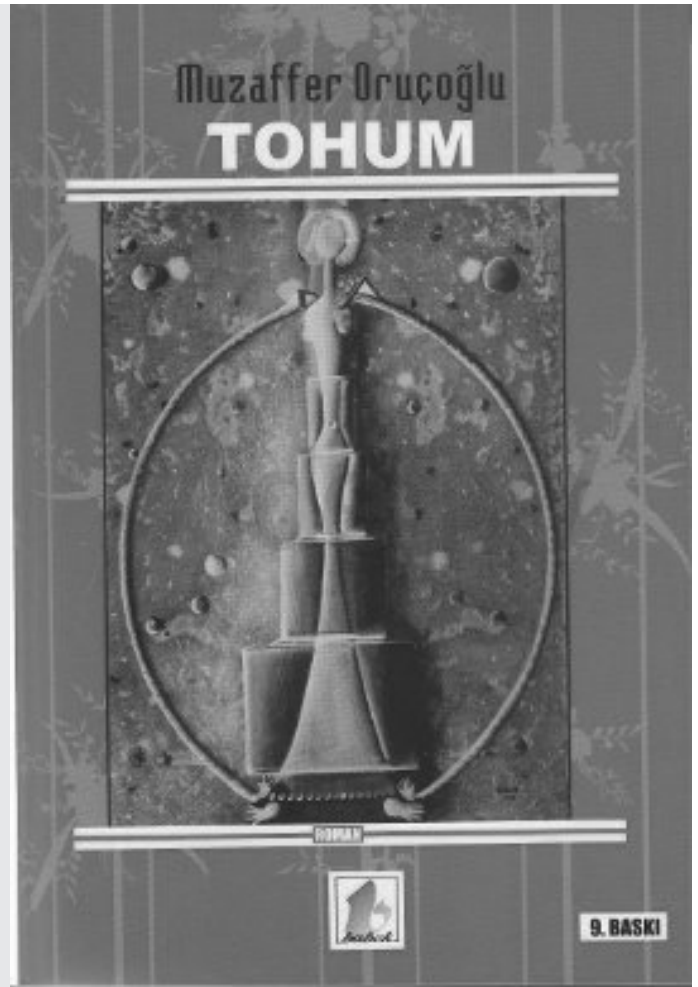
Kitap tanıtımı:

Tohum

Burjuvazinin zindanlarında katledilişinin üzerinden 42 yıl geçen İbrahim Kaypakkaya'nın mücadelesini, beraber TKP/ML'yi kurduğu yoldaşı Muzaffer Oruçoğlu'nun ağzından okuyabileceğimiz bir kitap Tohum.

Kocaman bir devlete, o devletin askerine, bulabildikleri az sayıda silahla karşı koyanların tamamen gerçek olan hikayesi. Dağlarda bazen karınlarını doyuracak bir parça ekmek bulamasalar da vazgeçip geri dönmeyen devrimcilerin mücadele günlerini, o günlerde orada olan biri anlatıyor. Bir yandan **devrime olan inançlarının** gerçekliğine, disiplinlerine, köylülerle kurdukları içten iletişime şahit oluyoruz, bir yandan da mücadele verirken ne zorluklar çektiklerine.

İçten gülümsemesi ve başındaki kasketiyle yüzünü duvarlarda, devrimci dergilerde gördüğümüz İbrahim'in ve yoldaşlarının nasıl bir mücadele verdiklerini en güzel anlatan kitaptır Tohum. Okudukça İbo, Ali Haydar, Azeroğlu soğuk duvarlardan, beyaz kağıtlardan çıkıyor ve elimizi sıkıyor. Böylece tanıyoruz o büyük devrimcilerle. Terörist diye karalanan insanların sosyalizme duydukları inancı, o halkın da devrimcilere duydukları güveni ve saygıyı görüyoruz. Burjuvazinin televizyon kanallarında, gazetelerinde duyacaklarımızdan okuyacaklarımızdan çok daha gerçek bir hikaye ile karşılaşılıyor bu romanın sayfalarında.

Bugün hala mücadelenin verildiği topraklara kalekollar yapanların, insanları, hatta çocukları katletmelerinin sebebi olan o korkunun kaynağı da en saf haliyle bu kitapta. Tüm imkansızlıklara karşın, **devrimcilerin o çelik gibi kararlılığı...** Biz de yolumuzda yürürken o kararlılığı, inancı, cesareti örnek almak için o devrimcileri tanımalıyız. Muzaffer Oruçoğlu bu romanıyla bize onları tanımak için en güzel fırsatlardan birini sunuyor, değerlendirmenizi hepimize tavsiye ediyorum.

İstanbul'dan 12. sınıf öğrencisi

Film tanıtımı

Al Midan (Meydan)

Halk rejimin devrilmesini istiyor!

Bugünden geriye dönüp 4 sene öncesine baktığımızda, Ortadoğu'da hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını görmek çok da zor değil. Sınırları değişen ülkeler, devrilen liderler, savaşan aşiretler, IŞİD belası...

Mevcut düzeni altüst etmeye yönelik ilk ayaklanma Tunus'ta başladı. Muhammed Buazizi adında bir seyyar satıcı, güvenlik görevlisinin kendisini azarlamasına, tokat atmasına isyan edip bedenini ateşe vermişti. Çaktığı kıvılcım, ilk başta yoksul ve işsiz gençliği ve ardından kitleler halinde işçi ve emekçileri sokağa dökmüş ve çatışmalar isyanın yerini almış, isyan önüne siyasi bir hedef koyunca da devrime dönüşmüş ve Tunus'taki başkan Bin Ali devrilmişti.

Bin Ali'nin devrilmesinin ardından, birçok başka ülkede de isyanlar ve devrimler yaşandı. Ancak, Tunus'tan sonra en kitlesel isyan hareketi Mısır'da gerçekleşti. Milyonlarca insan sokaklara dökülüp o meşhur Tahrir meydanını doldurmuş ve ülkenin 30 yıllık diktatörü Mübarek'i devirmişti. Yıl 2011, gün 11 Şubat!

İşte bu film, Arap dünyasının tarihsel merkezlerinden biri olan Mısır'daki isyan dalgasını sa-

dece Mübarek'i devirmesiyle değil, 3 yıl boyunca hiç durmayan mücadelelerle aktarıyor. Aksiyon filmi değil ancak soluk soluğa izliyorsunuz. Karakterler de soluk soluğa, çünkü bu bir devrim! Ve film boyunca mücadeleler hiç durmuyor.

Adaletsizliklere ve yolsuzluklara karşı sokağa çıkan insanların; polis saldırdıkça, daha da öfkelenerek ve daha kalabalık kitlelerle sokaklara aktığına tanık olacaksınız.

Bir telefon görüşmesi yansıyor ekrana; "Herkes sokaklarda, sen de çık! Çocukların ve ailen için sokaktayım, sen iyi yaşa diye!"

Ve bir ses Tahrir meydanını aldık diye bağıyor. Tıpkı bizim Gezi'yi (ve elbette diğer şehirlerde başka meydanları) aldığımız gibi! Tahrir haykırıyor; rejimin yıkılmasını istiyor. Hristiyanlar ve Müslümanlar birleşmiş bağıyor; tek yumruk!

Mübarek devriliyor

Mübarek devrildikten sonra yönetimi devralan askeri kuvvetler, halkın isteklerini yerine getireceğine dair yemin etmesine rağmen kısa sürede ülkede hiçbir şeyin değişmediği ve bu şekilde

oldukça değişmeyeceği ortaya çıkıyor. Katiller yargılanmıyor, sivil polisler insanların arasında geziyor. Birbirleriyle konuşan insanların vardığı sonuç ise şu oluyor; “Rejim sadece Mübarek’ten ibaret değil. Rejim ülkenin tüm kurumlarından oluşuyor ve hepsinin değişmesi gerek!” Ancak ordu halkı sokaklardan çekmeye çalışıyor ve meydanlarda olanlara saldırmaya başlıyor.

Ortalığın “karışmasının” ardından bir baba ile oğul arasında geçen diyalog ise yaşananları anlamak için son derece çarpıcı; “...**Halk fakir. Peki demokrasi ve özgürlük kimin için? Fakir ve hiçbir hakkı olmayanlar için. Zenginler özgürlük istemez. Onlar zaten özgür.**”

Orduya karşı eylemler

Orduya karşı yapılan eylemlerde Müslüman Kardeşler örgütünün orduyla siyasi pazarlık yaparken meydanı doldurması bir hayli sert karşılanıyor. Müslüman Kardeşler’in halkın istediklerinin peşinde olmadığı sadece “İslami hükümet” sloganı attıklarını ve bunun insanların ihtiyaçları için bir şey ifade etmediği söyleniyor karakterler tarafından.

Sokakta olan insanları medya kötü gösteriyor. Mısırlı hristiyanların orduya karşı yaptıkları kitlesel bir eyleme saldıran ordu 27 kişiyi öldürüyor ve birçoğu tank paletlerinin altında eziliyor. Tahrir’in tek yumruk olan sesi araya giriyor: “Eğer bu olay aklımızda bir mezhep sorunu olarak kalırsa kriz yaşanır. Ordu bunun olmasını istiyor. Ordu bizi bölmek istiyor, müslüman ve hristiyanları bölmek istiyor.”

İnsanlar ordunun devrime ihanet ettiği düşüncesiyle yavaş yavaş sokaklara doluyor. Ve artık atılan slogan şu oluyor: “**Halk ordu rejiminin düşmesini istiyor!**”

İnsanlar yapılacak seçimden ziyade devrimin hiçbir hedefinin gerçekleşmediğini görerek bu sefer orduyu devirmeye cüret ediyor. Bu cüret, onlarca ölüye bedel bir cüret! 15 bin insanı askeri mahkemelerde yargılayan orduya baş kaldırdıklarının gayet farkındalar. Dilerde ise şu cümle var: “**Devrim daha bitmedi!**”

Ordunun katliamları ve halkın sokaklara dökmüş olması hakkında karakterlerimizden birisi röportaj verirken aslında meseleyi bir hayli kısa bir şekilde özetliyor: “Bu ülkenin gidişatı beni korkutmuyor. Beni korkutan; ülkenin ordu

yönetimindeki gidişatı.”

Ve Tahrir’in sesi: “Biz sokaklarda ölürken Müslüman Kardeşlik çoktan orduyla anlaşma yapmıştı. (...) **Rejimi yikan devrimciler ya öldü, ya yaralandı, ya da hapse atıldı. İki tane sandık yaptılar; birisi katil, diğeri hain için. Sesimiz durmaksızın yükselecek, çünkü sokaklar bizim sandığımızdır.**”

Müslüman Kardeşler dönemi

Onca mücadeleye rağmen, devrimden önce örgütlü ve organize olmasının sebebiyle parlamento seçimlerini ve Cumhurbaşkanlığı seçimini Müslüman Kardeşler kazanıyor. Ancak yaklaşık 5 ay kadar bir sürede hiçbir talebin yerine getirilmediği de ortaya çıkmaya başlayınca devrimciler ve Müslüman Kardeşler karşı karşıya gelmeye başlıyor. Protestolar, seçilen Cumhurbaşkanının oturduğu sarayın etrafında yapılmaya başlanıyor. 2013 yazında bizim Halk İsyanı’mızla aynı zamanlarda Mursi’ye karşı eylemlerin sayısı da gittikçe artıyor. Ve 30 Haziran’da sokağa çıkma çağrıları ve süresiz grev çağrıları yapılıyor. 30 Haziran günü 30 milyondan fazla insanın sokağa çıktığı söyleniyor. Tarihin gördüğü en kitlesel eylemlerden bir tanesi! Seçilen Cumhurbaşkanı Mursi, görevden çekilmesi için ordu tarafından zorlanıyor. Ve ordu, Mursi’yi devirip yönetimi devralıyor ve hemen ardından Müslüman Kardeşler’e karşı saldırılara başlıyor. Müslüman Kardeşler’in gösterilerinde birçok insan ölüyor.

30 milyonu aşkın insan sokağa çıkıp Mursi’yi deviriyor ancak daha önce de başkaldırdıkları ordunun da yönetimi tekrardan devralmasına engel olamıyor. Filmin ve gerçeğin belki de en acı yönü bu. Halkın örgütlü bir gücü olmadığı için iktidarı bir türlü alamıyor.

Son olarak anımsamak gereken en önemli şeylerden bir tanesi;

11 Şubat’ta Mübarek istifa ediyor, ordu başa geliyor, ordu çekiliyor, Mursi, ardından tekrar ordu! Ve devrim tüm bunlara rağmen başladığı tarihte anılıyor; 25 Ocak devrimi! Çünkü tamamlanmadı devrim! Biz de 31 Mayıs diye anıyoruz isyanımızı ve elbet bizim de başımızdakileri devirdiğimiz bir tarihimiz olacak. Geleceğin 11 Şubatlarına!

Gerri geleceğiz elbet...

